

Jeg har aldrig forstaaet den Ængstelse og den Modvillie, man nærer i Partiet Venstre overfor disse Foranstaltninger; jeg forstaaer det ikke, idet det ikke er et isoleret dansk Fænomen, der her er Tale om. Tværtimod, det er Ting, man kender ogsaa andre Steder fra, og man har ogsaa en enkelt Gang været inde paa disse forvirrede Idéer, som det ærede Medlem udtrykte sig, indenfor den Regering, han selv har haft den Ære at være Medlem af. Jeg ved ikke, om det skulde være netop dette, der har fremkaldt saa ubehagelige Minder hos det ærede Medlem, dette lille Intermezzo i hans Ministervirksomhed, som karakteriseres gennem den Importreguleringslov, Handelsministeren paa et givet Tidspunkt fremsatte og fik vedtaget i Rigsdagen. Jeg kunde tænke mig, at det ikke just er blide Minder, som knytter sig til denne Sag; for jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem som Landbrugminister om Søndagen stod oppe i en nordjysk By og erklærede, at Importregulering gik han aldrig med til, men om Onsdagen forelagde hans Kollega Handelsministeren Forslag om Importregulering ovre i det høje Folketing. Derfor tror jeg, at naar man er saa uhyre ængstelig, er det ikke først og fremmest det saglige Forhold, det drejer sig om, men saa er det en politisk Ængstelse, man nærer i Kraft af den Teori, man har levet paa gennem de senere Aar, Teorien om, at alt skulde passe sig selv, gaa sin skæve Gang, saa skulde det nok rette sig. Det ærede Medlem har paa et vist Tidspunkt brugt Udtrykket om Naturens lægende Kræfter; naar blot man lod dem raade, skulde alting nok klare sig selv.

Jeg tror imidlertid, at der er store Kredse baade indenfor Venstre og indenfor de Konservative — ja, jeg kan sige, at jeg ikke alene tror det, men jeg ved det —, som netop er inde paa den Tanke, at Importbegrænsning eller Importregulering, hvad man vil kalde det, absolut kan medvirke til at forbedre vore Valutaforhold. I saa Henseende behøver jeg blot at henvise til saadanne Blade som „Sorø Amtstidende“ og „Berlingske Tidende“, som jo begge er Organer, der staar i Kurs indenfor de respektive Partier; og vi ved alle, hvorledes man f. Eks. fra adskillige Venstrebladets Side har taget absolut Afstand fra Toldpolitikken, medens man derimod har erklæret, at man godt kunde være med til paa Grund af de Forhold, vi er inde i, at gennemføre en Politik, gaaende ud paa at begrænse Importen her til Landet. Jeg har, som sagt, aldrig kunnet forstaa dette,

idet jeg mener, at Samfundet bør indrette sig, som enhver fornuftig Privatmand gør; han siger ganske simpelt til sig selv: Vi har ikke Raad til at indføre den Mængde Luksusvarer, her er Tale om. Saadan vil enhver fornuftig Privatmand ræsonnere, naar han ser, at hans økonomiske Kaar er svækkede; saa siger han: Vi har jo nok tidligere anvendt de og de Ting i Husholdningen, men det maa vi lade være med, naar Forholdene økonomisk er af den Beskaffenhed, som de nu er. Jeg er saa meget mere forbavset over den Modstand, som er kommet til Orde, ganske særlig fra det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Madsen-Mygdal), som de Kommissioner, der har været nedsat, ganske særlig Valutakommissionen af 1920, jo har fremsat saadanne Argumenter og givet saadanne Oplysninger med Hensyn til dette Emne, at man ikke kan andet end være opmærksom paa, hvor umaadelig hele den Import er, som er foregaaet her til Landet. Og det er jo ikke saaledes, at man her ønsker hele den Liste over Varer, som man vilde importbegrænse i 1920, taget op igen for at foretage Importbegrænsning i stor Udstrækning efter denne Liste. Tværtimod, jeg tror, at Forholdet ligger saadan i Øjeblikket, at det ikke vil være nødvendigt at beskæftige sig i den Grad med Importbegrænsning, som det har været tidligere, og at der derfor ikke vil kræves saa drastiske Foranstaltninger som dem, der var Tale om her i 1920. Det var Foranstaltninger, som forsløg noget, idet man ønskede Importbegrænsning til et Beløb af 225 Mill. Kr. om Aaret og endvidere en Forbrugsbegrænsning til ikke mindre end 71 Mill. Kr.; det vil altsaa sige en Begrænsning af Forbruget herhjemme paa ca. 300 Mill. Kr. aarlig. Og dette var alt sammen henført under Kategorien Luksusvarer.

Nu hørte jeg nok i Gaar det ærede Medlem sige, at det var forfærdelig vanskeligt at finde ud af, hvad der var Luksus, og hvad der ikke var Luksus. Ja, det ærede Medlem har ganske sikkert Ret i den Betragtning; og særlig har Finansministeren i det Ministerium, det ærede Medlem selv tilhørte, givet et ypperligt Bevis for, hvor vanskeligt det er at skønne over, hvad der er Luksus, og hvad der ikke er det. Da man i 1920 kom med denne Oversigt over, hvad der helt eller delvis skulde anses for at være Varer med Luksuskarakter, var Forholdet dette med Hensyn til Toldlovsposition Nr. 42, som omfatter tørrede Frugter, at man hverken helt eller delvis regnede Svesker eller Rosiner for Luksusvarer.